

Sygn. akt V CSK 516/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa A. B.

przeciwko H. S. i J. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 10 800 (dziesięć tysięcy osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda A. B. od wyroku Sądu Apelacyjnego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudence i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący oparł na istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, co wymagało wykazania w drodze należytego uargumentowanego wywodu prawnego, ilustrowanego konkretnymi orzeczeniami sądowymi, że wskazany przepis prawa jest rozbieżnie interpretowany, co prowadzi do wydawania sprzecznych rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo zbliżonych stanach faktycznych. Wymogu tego wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia, albowiem sprowadza się

do lakonicznego stwierdzenia, że istnieje potrzeba interpretacji art. 65 § 2 k.c. w zakresie wykładni umowy zawartej przez przedsiębiorców, z których jeden jest reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika. Powołanie się na przesłankę konieczności wykładni przepisów prawnych wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź też, jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności, czego skarżący nie uczynił (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012, I PK 144/12, nie publ., z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, nie publ., z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, nie publ. oraz z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, nie publ.). Art. 65 § 2 k.c. jest przedmiotem szczegółowej analizy prawnej zarówno w nauce prawa cywilnego materialnego, jak i orzecznictwie Sądu Najwyższego, a skarżący nie wykazał istnienia rzeczowej potrzeby kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego na jego temat, a nadto nie zawarł we wniosku jakichkolwiek wywodów świadczących o oczywistej zasadności skargi, stąd orzeczono jak w sentencji.

jw

I.n